

Nieuwsbrief PS Updates - Nummer 05, 2018

Nummer 5, 2018

Redactie: Mr. H. Vorsselman, mr. drs. I. van der Zalm, mr. Y. Bosschaart en J. Stulp.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2018:108](#) 26-01-2018

Hof

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2018:341](#) 30-01-2018

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2018:867](#) 23-01-2018

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2018:733](#) 23-01-2018

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2018:204](#) 22-01-2018

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2018:206](#) 22-01-2018

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2018:208](#) 22-01-2018

[Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2017:3231](#) 29-08-2017

Rechtbank

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2018:813](#) 31-01-2018

[Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2018:383](#) 30-01-2018

[Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBGEL:2018:325](#) 26-01-2018

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2018:318](#) 24-01-2018

[Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2018:304](#) 24-01-2018

[Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2018:309](#) 24-01-2018

[Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2018:612](#) 23-01-2018

[Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2018:596](#) 23-01-2018

[Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2018:813](#) 23-01-2018

[Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2018:622](#) 23-01-2018

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2018:195](#) 23-01-2018

[Rechtbank Noord-Nederland, ECLI:NL:RBNNE:2018:163](#) 22-01-2018

Centrale Raad van Beroep

[Centrale Raad van Beroep, ECLI:NL:CRVB:2018:260](#) 19-01-2018

[Centrale Raad van Beroep, ECLI:NL:CRVB:2018:184](#) 18-01-2018

Uitspraken zonder ECLI

[Europees Hof voor de Rechten van de Mens](#) 09-01-2018

İncin v. Turkije

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

[Europees Hof voor de Rechten van de Mens](#) 19-12-2017

Lopes de Sousa Fernandes v. Portugal

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

[Europees Hof voor de Rechten van de Mens](#) 19-12-2017

Khayrullina v. Rusland

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

[Europees Hof voor de Rechten van de Mens](#) 09-01-2018

X. v. Zweden

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

[Europees Hof voor de Rechten van de Mens](#) 09-01-2018

Vasile Victor Stanciu v. Roemenië

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

[Europees Hof voor de Rechten van de Mens](#) 19-12-2017

Peñaranda Soto v. Malta, Yanez Pinon e.a. v. Malta

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

[Hof van Justitie van de Europese Unie](#) 20-12-2017

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

[Europees Hof voor de Rechten van de Mens](#) 19-12-2017

A. v. Zwitserland

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

[Europees Hof voor de Rechten van de Mens](#) 19-12-2017

Krsmanović v. Servië

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

[Europees Hof voor de Rechten van de Mens](#) 21-12-2017

Gjikondi and Others v. Greece

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

Annotatie

[Overmacht en het anticiperen op de fouten van andere verkeersdeelnemers.](#)

mr. M. Verheijden en mr. R. Rutten

RECHTSPRAAK

Onrechtmatige overheidsdaad. Vervolg op PS 2016-0191. Executies in Zuid-Sulawesi in 1946-1947 door Nederlandse militairen. Beroep op verjaring door de Staat naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid onaanvaardbaar. Verwijzing naar de rol voor horen getuigen.

De weduwen en kinderen stellen dat hun echtgenoten/vaders in 1946-1947 zijn geëxecuteerd door Nederlandse militairen in het toenmalige Zuid-Celebes in Nederlands-Indië, het huidige Zuid-Sulawesi in Indonesië. Zij houden de Staat uit hoofde van onrechtmatige daad aansprakelijk voor de schade die zij daardoor stellen te hebben geleden. In het tussenvonnis uit 2016 was door de rechtbank beslist dat een beroep op verjaring door de Nederlandse Staat mogelijk zou slagen, omdat niet duidelijk was wanneer de weduwen en kinderen op de hoogte waren geraakt van de mogelijkheid de Staat aansprakelijk te stellen en in rechte te betrekken voor de door hen gestelde standrechtelijke executies van hun echtgenoten door Nederlandse militairen. De weduwen en kinderen hebben vervolgens bewijs aangeleverd waaruit blijkt dat zij in augustus t/m december 2013 op de hoogte zijn geraakt van de mogelijkheid de Staat aansprakelijk te stellen. De rechtbank oordeelt dat zij daarmee allen de Staat binnen een redelijke termijn aansprakelijk hebben gesteld en in rechte betrokken met hun op 12 mei 2014 uitgebrachte dagvaardingen. Het beroep op verjaring door de Staat is in deze omstandigheden naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid onaanvaardbaar. De rechtbank oordeelt in dit vonnis voorts over de bewijslevering in deze zaak. Zo moet worden vastgesteld dat de weduwen en kinderen 1) weduwe of kind zijn van 2) een destijds door Nederlandse militairen onrechtmatig geëxecuteerde man. Daarnaast neemt de rechtbank beslissingen over de te horen getuigen. De zaak wordt naar de rol verwezen voor het horen van de getuigen.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 31-01-2018

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2018:813

Zaaknummer: C-09-428182-HA ZA 12-1165

Rechters: L. Alwin, M.J. der Alt-van Endt en D.R. Glass

Advocaten: I.M.C.A. Reinders Folmer en G.J.H. Houtzagars

Wetsartikelen: 6:162 BW

RECHTSPRAAK

Budgetcoach heeft tijdens gesprek grensoverschrijdend seksueel gedrag vertoond. Immateriële schadevergoeding van € 250 toegewezen.

Geïntimeerde is werkzaam als budgetcoach. In het kader van zijn werkzaamheden hebben enkele gesprekken plaatsgevonden tussen hem en appellante bij appellante thuis. Appellante had hem benaderd om haar op financieel vlak te helpen. Tijdens een van deze gesprekken is appellante emotioneel geworden en heeft er fysiek contact plaatsgevonden tussen partijen. Appellante heeft aangifte gedaan wegens aanranding, maar de strafzaak is door de officier van justitie geseponneerd vanwege een gebrek aan bewijs. Vervolgens heeft appellante geïntimeerde aansprakelijk gesteld voor de schade die zij heeft geleden. Zij vordert een bedrag van € 1.100 van geïntimeerde en legt daaraan ten grondslag dat sprake is geweest van seksueel grensoverschrijdend gedrag aan de zijde van geïntimeerde. De kantonrechter heeft de vorderingen van appellante afgewezen en heeft daartoe onder meer overwogen dat niet is vast komen te staan dat sprake is geweest van seksueel grensoverschrijdend gedrag van geïntimeerde.

In hoger beroep vordert appellante wederom een schadevergoeding, ditmaal voor een bedrag van € 1.623. Het hof komt op basis van de afgelegde getuigenverklaringen tot het oordeel dat tussen partijen een fysiek contact heeft plaatsgevonden dat door appellante als diepgaander is ervaren dan als een louter troosten en dat door geïntimeerde zelf is bestempeld als 'niet goed', 'uit de hand gelopen' en verdergaand dan uit zijn professionele houding als budgetcoach gewenst is. Dit gedrag kan worden bestempeld als normoverschrijdend en daarom heeft geïntimeerde onrechtmatig gehandeld. Uit onder meer de reactie van appellante in het daarop gevolgde sms-verkeer tussen partijen, kan worden geconcludeerd dat appellante het gebeuren als een inbreuk op haar persoon heeft ervaren. Het hof acht daarom enige vergoeding van immateriële schade op zijn plaats. Het hof acht een bedrag van € 250 passend. De door appellante gevorderde kosten van het voorlopig getuigenverhoor (€ 77 griffierecht, € 250 taxe getuige en € 196 advocaatkosten) komen daarnaast voor vergoeding in aanmerking, zodat de vordering van appellante zal worden toegewezen tot een bedrag van in totaal € 773.

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 30-01-2018

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2018:341

Zaaknummer: 200.173.533_02

Rechters: J.M. Brandenburg, J.A.M. van Schaik-Veltman en P.S. Kamminga

Wetsartikelen: 6:162 BW

RECHTSPRAAK

Kort geding. Publicatie in De Telegraaf over genomineerde voor Joke Smitprijs is niet onrechtmatig. Geen grond voor toewijzing vordering voorschot op immateriële schadevergoeding.

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 30-01-2018

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2018:383

Zaaknummer: C/13/640862 / KG ZA 17-1370 FB/EB

Rechters: F.B. Bakels

Advocaten: R.P. de Vries en R.S. Le Poole

Wetsartikelen: 10 EVRM en 6:162 BW

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Veroordeling voor verkrachting van studente. Toewijzing immateriële schadevergoeding (€ 5.000).

Instantie: Rechtbank Gelderland

Datum uitspraak: 26-01-2018

ECLI: ECLI:NL:RBGEL:2018:325

Zaaknummer: 05/740367-16

Rechters: S.H. Keijzer, F.J.H. Hovens en Y.H.M. Marijs

Advocaten: J.P.A. van Schaick

Wetsartikelen: 243 Sr

RECHTSPRAAK

Verjaring schadevordering van werknemer op werkgever. Vernietiging arrest van het hof. Aansprakelijkheid reeds erkend en staat in deze procedure dus niet meer ter discussie. Handelingen vertegenwoordiger verzekeraar bouwden voort op eerdere erkenning aansprakelijkheid.

Eiser was als bedrijfsleider in dienst bij verweerster. In 1998 is eiser tijdens zijn werkzaamheden uitgegleden in de wasstraat van verweerster en arbeidsongeschikt geraakt. De verzekeraar van verweerster, Bovemij, heeft bij brief van 8 november 2001 aansprakelijkheid erkend. Bovemij heeft Cunningham & Lindsey ingeschakeld als schaderegelingsbureau. Halverwege 2005 is de schade tot en met 2004 definitief afgewikkeld en is voor de te lijden schade tot juli 2008 een voorschot betaald. In september 2008 is nogmaals een voorschot betaald. Nadien is de afwikkeling van de schade in een impasse geraakt. Zowel bij de rechtbank als bij het hof is een beroep op verjaring door de werkgever gehonoreerd en zijn de vorderingen tot betaling van de door eiser geleden schade afgewezen.

In cassatie wordt geklaagd over het oordeel van het hof dat de verjaring niet tussentijds is gestuit, aangezien de gedane betalingen voorschotbedragen betreffen in het kader van de schadeafwikkeling door de verzekeraar. Volgens eiser heeft het hof miskend dat de handelingen van Bovemij en Cunningham & Lindsey in het kader van de schadeafwikkeling voortbouwden op een eerdere erkenning van aansprakelijkheid door Bovemij namens verweerster.

De Hoge Raad overweegt dat in dit geding vaststaat dat de verzekeraar rechtsgeldig namens de verzekerde de aansprakelijkheid voor de schade heeft erkend, en dat die verzekeraar in vervolg daarop met de benadeelde in onderhandeling is getreden over de schadeafwikkeling. Als een verzekeraar in een dergelijk geval al niet op grond van de polisvoorwaarden (ook) bij de schadeafwikkeling optreedt als vertegenwoordiger van de verzekerde, geldt – behoudens bijvoorbeeld andersluidende mededeling van de verzekeraar of de verzekerde – in elk geval als uitgangspunt dat de benadeelde op een zodanige vertegenwoordigingsbevoegdheid mag vertrouwen. Door de erkenning van aansprakelijkheid door Bovemij op 8 november 2001 staat de aansprakelijkheidsvraag in deze procedure niet meer ter discussie. Alleen de omvang van

de schadevergoeding waarop eiser aanspraak maakt, staat nog ter discussie. In dat verband is volgens de Hoge Raad van belang dat voor een eventuele erkenning door Bovemij (namens verweerster) als grond voor stuiting van de lopende verjaring, voldoende is de erkenning dat eiser aanspraak heeft op een hogere schadevergoeding dan reeds (zonder voorbehoud) is betaald, waarbij zonder belang is dat over de omvang van het nog verschuldigde bedrag geen overeenstemming bestaat. De Hoge Raad oordeelt dat de opvatting van het hof ofwel blijkt geeft van een onjuiste rechtsopvatting, ofwel onvoldoende is gemotiveerd. Het arrest van het hof wordt vernietigd.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 26-01-2018

ECLI: ECLI:NL:HR:2018:108

Zaaknummer: 16/04740

Rechters: C.A. Streefkerk, A.H.T. Heisterkamp, G. de Groot, T.H. den Tanja-van Broek en M.J. Kroeze

Advocaten: S. Kousedghi en M. Ynzonides

Wetsartikelen: 3:318 BW

RECHTSPRAAK

Burenconflict. Pestgedrag door buren. Toewijzing gevorderde verboden, afwijzing gevorderde immateriële schadevergoeding voor aantasting woongenot. Stelling dat psychisch leed is berokkend is onvoldoende. Onvoldoende onderbouwing voor een in de psychiatrie erkend ziektebeeld.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 24-01-2018

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2018:318

Zaaknummer: C/16/424077 / HA ZA 16-735

Rechters: D.A. van Steenbeek

Advocaten: M.P.H. van Wezel en J. van Andel

Wetsartikelen: 6:106 BW

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Veroordeling voor poging tot doodslag tijdens het uitgaan. Toewijzing € 5.000 ter vergoeding van immateriële schade.

De benadeelde partij vordert onder andere een vergoeding van € 5.000 voor de geleden immateriële schadevergoeding. De rechtbank overweegt dat het slachtoffer lichamelijk letsel heeft opgelopen als bedoeld in artikel 6:106 lid 1 onder b BW. Het gevorderde bedrag komt de rechtbank passend voor. Dat de benadeelde partij mogelijk al voor het plaatsvinden van dit geweldsincident (lichamelijk of geestelijk) kwetsbaar was, doet naar het oordeel van de rechtbank niet af aan het feit dat de ernst van dit geweldsdelict naar billijkheid een schadevergoeding van voormelde hoogte rechtvaardigt.

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 24-01-2018

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2018:304

Zaaknummer: 13/703051-16

Rechters: J. Edgar, I. Verstraeten-Jochems en M. Snijders Blok-Nijenstein

Advocaten: J. van Weers

Wetsartikelen: 287 Sr en 6:106 BW

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Veroordeling voor poging tot doodslag tijdens het uitgaan. Toewijzing € 5.000 ter vergoeding van immateriële schade.

De benadeelde partij vordert onder andere een vergoeding van € 5.000 voor de geleden immateriële schadevergoeding. De rechtbank overweegt dat het slachtoffer lichamelijk letsel heeft opgelopen als bedoeld in artikel 6:106 lid 1 onder b BW. Het gevorderde bedrag komt de rechtbank passend voor. Dat de benadeelde partij mogelijk al voor het plaatsvinden van dit geweldsincident (lichamelijk of geestelijk) kwetsbaar was, doet naar het oordeel van de rechtbank niet af aan het feit dat de ernst van dit geweldsdelict naar billijkheid een schadevergoeding van voormelde hoogte rechtvaardigt.

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 24-01-2018

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2018:309

Zaaknummer: 13/703052-16

Rechters: J. Edgar, I. Verstraeten-Jochemsen en M. Snijders Blok-Nijenstein

Advocaten: M. Jonk

Wetsartikelen: 287 Sr en 6:106 BW

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Liquidatie in Brunssum. Veroordeling voor medeplegen van moord en medeplegen poging tot moord. Niet-ontvankelijkheid vorderingen nabestaanden ten aanzien van geleden affectieschade. Toewijzing immateriële schadevergoeding aan slachtoffer (€ 5.000).

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 23-01-2018

ECLI: ECLI:NL:RBLIM:2018:622

Zaaknummer: 03/721593-15 en 03/866092-17

Rechters: J.S. Holthuis, B.G.L. van der Aa en M.E.M.W. Nuijts

Advocaten: L. Bien

Wetsartikelen: 289 Sr en 6:108 BW

RECHTSPRAAK

***Geen sprake van verknochtheid letselschade-uitkering aan in
gemeenschap van goederen getrouwde vrouw, nu geld is uitgegeven
aan een auto, een aandelenpakket en de inrichting van de woning.
Vergoeding is niet meer als afzonderlijk goed te herkennen.***

Partijen zijn in 1997 met elkaar gehuwd. Uit dit huwelijk zijn twee kinderen geboren die thans bij de vrouw verblijven. In geschil is de verdeling van de huwelijksgoederengemeenschap van partijen. De vrouw meent dat zij aanspraak kan maken op vergoeding van een bedrag van € 24.531,62 uit de ontbonden huwelijksgoederengemeenschap van partijen. Zij stelt dat zij destijds een letselschade-uitkering ter hoogte van € 45.378,02 heeft ontvangen wegens opgelopen letsel ten gevolge van een auto-ongeval in 1993. De vrouw betoogt dat de letselschade-uitkering voor een bedrag van € 24.531,62 aan haar is verknocht, aangezien er ten gevolge van het ongeval sprake is van een acceleratietrauma. Door dit trauma ondervindt de vrouw (ook in de toekomst) niet voor herstel vatbare lichamelijke gevolgen waardoor sprake is van verlies van verdien capaciteit en verlies van vermogen om huishoudelijke taken naar behoren te kunnen doen.

De vrouw komt in haar grief op tegen de afwijzing door de rechtbank van het verzoek tot vergoeding uit de gemeenschap voor het bedrag van de letselschade-uitkering. Ter zitting heeft de vrouw uitgelegd dat het destijds uitgekeerde bedrag door haar is ontvangen en dat partijen hebben besloten tot investering van het geld in een auto, een aandelenpakket en de inrichting van de gemeenschappelijke woning. Daar de gemeenschappelijke woning van partijen inmiddels is verkocht, meent de vrouw dat zij op grond van verknochtheid aanspraak kan maken op een gedeelte van de verkoopopbrengst van de woning, alvorens deze tussen partijen bij helfte zal worden verdeeld. De man stelt zich op het standpunt dat de verkoopopbrengst van de woning bij helfte dient te worden verdeeld, nu van voortgezette verknochtheid niet is gebleken en de letselschade-uitkering daarenboven ook niet langer identificeerbaar is. Hij betwist dat de overwaarde van de woning rechtstreeks toe te schrijven is aan de destijds ontvangen schade-uitkering en dat de schade-uitkering daarin wordt geacht te zijn begrepen.

Het hof overweegt dat de vraag of een goed dan wel een schuld wegens het hoogstpersoonlijke karakter daarvan aan één der echtgenoten is verknocht en, zo ja, in hoeverre die verknochtheid zich ertegen verzet dat het goed respectievelijk de schuld in de gemeenschap valt – een en ander als bedoeld in artikel 1:94 lid 3 BW – niet in zijn algemeenheid kan worden beantwoord. De beantwoording hangt namelijk af van de omstandigheden van het geval. De vrouw dient voldoende omstandigheden te stellen waaruit blijkt dat in afwijking van de hoofdregel van artikel 1:94 lid 1 BW de door haar in verband met haar letselschade ontvangen uitkering aan haar verknocht is. Het hof oordeelt dat het niet kan toekomen aan beantwoording van de voorgaande vraag, omdat vaststaat dat de door de vrouw ontvangen vergoeding is besteed aan de aanschaf van een auto, een aandelenpakket en de inrichting van de woning. Los van het feit dat de vergoeding om deze reden niet meer als een afzonderlijk goed is te onderkennen, kan evenmin worden aangenomen dat deze voor de vergoeding in de plaats getreden goederen eveneens en op dezelfde wijze verknocht zouden zijn (vgl. HR 26 september 2008, ECLI:NL:HR:2008:BF2295). De grief van de vrouw wordt niet gehonoreerd.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 23-01-2018

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2018:867

Zaaknummer: 200.202.477/01 en 200.202.478/01

Rechters: J.D.S.L. Bosch, G. Jonkman en C. Koopman

Advocaten: E. Lucas en M. Falkena

Wetsartikelen: 1:94 BW

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Veroordeling voor moord op Koen Everink. Deels niet-ontvankelijkheid ten aanzien van begrafeniskosten, vanwege onduidelijkheden over de vraag of kosten onder de noemer ‘kosten voor lijkbezorging’ vallen. Onevenredige belasting van het strafproces.

De dochter van het slachtoffer heeft zich middels haar wettelijk vertegenwoordiger gevoegd in het strafproces en vordert onder andere een vergoeding voor telefoonkosten, reis- en parkeerkosten en kosten voor de begrafenis. De rechtbank overweegt dat artikel 51f lid 2 Sv, in samenhang met artikel 6:108 BW, een regeling geeft voor kosten die nabestaanden kunnen vorderen als benadeelde partij in het strafproces bij het overlijden van iemand als gevolg van het strafbare feit. Artikel 6:108 BW geeft een limitatieve (uitputtende) opsomming van wat gevorderd kan worden. In totaal is voor de uitvaart een bedrag van € 138.334,39 gevorderd. De rechtbank acht een aantal posten toewijsbaar, zoals de advertentiekosten, het gebruiksrecht voor het graf, bloemen en enveloppen. Voor behandeling van de overige posten is volgens de rechtbank geen plaats in het strafproces. Het betreffen onder andere kosten die verband houden met de opbaring van het slachtoffer in zijn beoogde nieuwe woning. Of dergelijke kosten betrekking hebben op de lijkbezorging en in hoeverre overige kosten die zijn gemaakt rondom de plechtigheid daaronder vallen zijn (deels) principiële vragen waarvan de beantwoording niet thuishoort in een strafproces, maar in een civiele procedure. Een onderzoek naar deze kosten levert een onevenredige belasting van het strafproces op. Voor het overige wordt de benadeelde partij niet-ontvankelijk verklaard in haar vorderingen.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 23-01-2018

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2018:195

Zaaknummer: 16/700054-16

Rechters: R.P. den Otter, K.J. Veenstra en C.E.M. Nootenboom-Lock

Advocaten: B. Kaarls en D.M.P. van Eijnsden

Wetsartikelen: 289 Sr en 6:108 BW

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Liquidatie in Brunssum. Veroordeling voor medeplegen van moord en medeplegen poging tot moord. Niet-ontvankelijkheid vorderingen nabestaanden ten aanzien van geleden affectieschade. Toewijzing immateriële schadevergoeding aan slachtoffer (€ 5.000).

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 23-01-2018

ECLI: ECLI:NL:RBLIM:2018:612

Zaaknummer: 03/721595-15

Rechters: J.S. Holthuis, B.G.L. van der Aa en M.E.M.W. Nuijts

Advocaten: S. Weening

Wetsartikelen: 289 Sr en 6:108 BW

RECHTSPRAAK

Letselschade. Whiplash. Hof acht een multidisciplinair medisch deskundigenonderzoek noodzakelijk naar het (voort)bestaan en de omvang van de klachten en naar het causaal verband tussen klachten en ongeval. Verwijzing naar de rol.

Geïntimeerde (geboren in 1996) is toen zij achterin de auto zat bij iemand, betrokken geweest bij een ongeval. Daarbij is de auto waarin geïntimeerde zat van achteren aangereden door een andere auto, waarvan de bestuurder verzekerde was bij ASR. Door de kinderfysiotherapeut en enkele deskundigen is aangegeven dat de klachten die zich nadien hebben ontwikkeld, passen bij een whiplash. De rechtbank heeft de door de ouders gevorderde verklaring voor recht toegewezen. ASR heeft tegen dit vonnis hoger beroep ingesteld en stelt dat geen sprake is van een causaal verband tussen het ongeval en de klachten van geïntimeerde.

Het hof stelt vast dat geïntimeerde in 2010 op jonge leeftijd betrokken is geweest bij een auto-ongeval, waarbij zij, zittend op de achterbank van een auto van achteren is aangereden door een andere auto. Er is sprake van een op het eerste gezicht betrekkelijk gering ongeval waaraan geïntimeerde zeer verstrekkende gevolgen verbindt (klachten waardoor zij volledig arbeidsongeschiktheid is en langdurig behoefte heeft aan huishoudelijke hulp, zonder dat er perspectief is op verbetering). Opvallend is dat geen sprake is van een gemeenschappelijke medische expertise. Het aan het hof voorgelegde medisch dossier bestaat uit informatie van de behandelend artsen en uit rapporten van de medische adviseurs van partijen. Het hof kan niet nagaan of de overgelegde medische stukken een compleet beeld geven. Het hof acht het daarom niet verantwoord om bij deze stand van zaken een oordeel te geven over het bestaan en de omvang van de klachten en het causaal verband tussen deze klachten en het ongeval zonder dat een onderzoek door deskundigen is gedaan. Het hof meent dat gelet op de aard en de ernst van de gestelde klachten een multidisciplinair onderzoek op zijn plaats is, waaraan meegewerkt zou moeten worden door een neuroloog, een neuropsycholoog, een psychiater en een revalidatiearts. De zaak wordt naar de rol verwezen voor uitlating over een deskundigenbericht.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 23-01-2018

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2018:733

Zaaknummer: 200.183.914/01

Rechters: H. de Hek, M.M.A. Wind en R.E. Weening

Advocaten: P.J. Klein Gunnewiek en G.F.C. van den Berg

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Afwijzing vergoeding voor immateriële schade na woninginbraak. Gevoelens van angst, schrik en onveiligheid vallen niet onder het bereik van de wet.

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 23-01-2018

ECLI: ECLI:NL:RBLIM:2018:813

Zaaknummer: 03/700298-17 866209-17

Rechters: W.F.J. Aalderink, M.C.A.E. van Binnebeke en M.B. Bax

Advocaten: I.T.H.L. van de Bergh

Wetsartikelen: 6:106 BW, 310 Sr en 311 Sr

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Liquidatie in Brunssum. Veroordeling voor medeplegen van moord en medeplegen poging tot moord. Niet-ontvankelijkheid vorderingen nabestaanden ten aanzien van geleden affectieschade. Toewijzing immateriële schadevergoeding aan slachtoffer (€ 5.000).

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 23-01-2018

ECLI: ECLI:NL:RBLIM:2018:596

Zaaknummer: 03/721590-15 en 03/866313-17

Rechters: J.S. Holthuis, B.G.L. van der Aa en M.E.M.W. Nuijts

Advocaten: B.H.M. Nijsten

Wetsartikelen: 289 Sr en 6:108 BW

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Veroordeling voor medeplegen woningovervallen en medeplegen poging tot medeplegen gekwalificeerde doodslag. Volledige toewijzing gevorderde bedragen immateriële schadevergoeding. Geen noodzaak tot het horen van getuigen en deskundigen voor vaststellen schade. Door verdediging op dit punt slechts algemeen verweer gevoerd.

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 22-01-2018

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2018:206

Zaaknummer: 20-001315-15

Rechters: J.T.F.M. van Krieken, A.M.G. Smit en A.R. Hartmann

Wetsartikelen: 312 Sr en 317 Sr

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Veroordeling voor medeplegen woningovervallen en medeplegen poging tot medeplegen gekwalificeerde doodslag. Volledige toewijzing gevorderde bedragen immateriële schadevergoeding. Geen noodzaak tot het horen van getuigen en deskundigen voor vaststellen schade. Door verdediging op dit punt slechts algemeen verweer gevoerd.

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 22-01-2018

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2018:208

Zaaknummer: 20-001314-15

Rechters: J.T.F.M. van Krieken, A.M.G. Smit en A.R. Hartmann

Wetsartikelen: 312 Sr en 317 Sr

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Veroordeling voor onder andere poging tot doodslag en onttrekken van baby aan ouderlijk gezag. Toewijzing immateriële schadevergoeding aan moeder van het kind (€ 2.500).

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 22-01-2018

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2018:204

Zaaknummer: 20-002049-17

Rechters: K. van der Meijde, H.A.W. Vermeulen en E.F.G.M. Gelderman

Wetsartikelen: 279 Sr, 288 Sr, 310 Sr en 350 Sr

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Veroordeling voor medeplegen zware mishandeling door bierglas kapot te slaan in het gezicht van het slachtoffer. Gedeeltelijke toewijzing immateriële schadevergoeding (€ 2.000). Dader en mededaders hoofdelijk aansprakelijk voor de schade.

Instantie: Rechtbank Noord-Nederland

Datum uitspraak: 22-01-2018

ECLI: ECLI:NL:RBNNE:2018:163

Zaaknummer: 18-830322-17

Rechters: A.F. Gerding, L.W. Janssen en A. Jongsma

Advocaten: S.M. Wolfert

Wetsartikelen: 302 Sr

RECHTSPRAAK

Geen WIA-uitkering. Wat door appellant is aangevoerd, leidt niet tot twijfel aan conclusies en beantwoording van de vragen van deskundige van de Raad.

Appellant is op 10 december 2008 ten gevolge van neklachten na een verkeersongeval uitgevallen voor zijn werk als monteur elektrotechniek. Bij besluit van 25 oktober 2010 heeft het UWV vastgesteld dat appellant per einde wachttijd, 8 december 2010, geen recht heeft op een uitkering op grond van de Wet werk en inkomen naar arbeidsvermogen (Wet WIA), omdat hij minder dan 35 procent arbeidsongeschikt is. Vanuit de situatie dat appellant een uitkering op grond van de Werkloosheidswet (WW) ontving, heeft hij op 10 mei 2011 melding gedaan van verslechtering van zijn gezondheidstoestand. Bij besluit van 22 juli 2011 heeft het UWV aan appellant meegedeeld dat, alhoewel de vastgestelde toegenomen klachten reeds aanwezig waren op 8 december 2010, hij per die datum geen recht heeft op een WIA-uitkering, omdat nog steeds sprake is van een mate van arbeidsongeschiktheid van minder dan 35 procent. In 2013 heeft onderzoek plaatsgevonden naar de gezondheidstoestand van appellant per einde wachttijd. Ook op basis van dit onderzoek wordt de mate van arbeidsongeschiktheid vastgesteld op minder dan 35 procent. In de beroepsfase tegen dit besluit heeft de rechtbank verzocht om een deskundigenonderzoek te verrichten. Het onderzoek dat de ingeschakelde deskundige heeft uitgevoerd is naar het oordeel van de Raad zorgvuldig, inzichtelijk en consistent. Wat door appellant is aangevoerd, leidt niet tot twijfel aan de conclusies en beantwoording van de vragen van deskundige van de Raad. Conclusie is dat de medische grondslag van de bestreden besluiten moet worden onderschreven. Belastbaarheid van appellant wordt in voorbeeldfuncties niet overschreden.

Instantie: Centrale Raad van Beroep

Datum uitspraak: 19-01-2018

ECLI: ECLI:NL:CRVB:2018:260

Zaaknummer: 14/4119

Rechters: I.M.J. Hilhorst-Hagen

Advocaten: A.J.M. Arentz-Veldkamp

RECHTSPRAAK

Geen aanspraak op een schadevergoeding vanwege overschrijding van de redelijke termijn bij afwezigheid van processueel belang.

Hoger beroep van appellant is niet-ontvankelijk. Nu appellant de gronden van het hoger beroep niet langer handhaaft, heeft hij geen processueel belang meer. Er is geen sprake van overschrijding van de redelijke termijn. Afwijzing verzoek veroordeling tot vergoeden schade.

Instantie: Centrale Raad van Beroep

Datum uitspraak: 18-01-2018

ECLI: ECLI:NL:CRVB:2018:184

Zaaknummer: 17/4420 AW

Rechters: J.N.A. Bootsma

Advocaten: G.M. Terlingen

RECHTSPRAAK

İncin v. Turkije

İncin v. Turkije. Schending van artikel 2 EVRM ten aanzien van verloop en duur van onderzoek naar moord.

Verzoekers zijn familieleden van de door militairen vermoorde Kerim İncin. De familie is in 1994 uit Turkije gevlucht na enkele militaire conflicten en in Irak gaan wonen. Hazım İncin, de zoon van Kerim İncin, is in maart 2005 teruggegaan naar zijn dorp in Turkije en heeft aangifte gedaan van de moord op zijn vader. Hij had van de andere dorpsbewoners gehoord dat zijn vader was vermoord. Er is direct een onderzoek gestart. Er zijn verschillende getuigen en militairen verhoord. Uit die verklaringen volgde dat Kerim İncin was meegenomen door soldaten en vervolgens is beschoten en begraven. In Turkije loopt ten aanzien van deze kwestie nog een cassatiezaak.

Verzoekers stellen dat sprake is van een schending van artikel 2 EVRM, omdat het onderzoek naar de moord op Kerim İncin en de gerechtelijke procedure hieromtrent halfslachtig zijn geweest en traag zijn verlopen, terwijl de autoriteiten al over een overvloed aan bewijsmateriaal beschikten. Het EHRM oordeelt dat sprake is van een schending van artikel 2 EVRM en veroordeelt Turkije tot betaling van een bedrag van € 16.800 aan smartengeld aan Habibe İncin, Veysi İncin, Saniye İncin, Fevzi İncin, Faruk İncin, Hazım İncin en Hatice İncin gezamenlijk en een bedrag van € 3.200 aan smartengeld aan Halima İncin, Hedice İncin, Sabriye İncin, Delila İncin, Doğila İncin, Reşit İncin, Nuri İncin en Abdullah İncin gezamenlijk.

Instantie: Europees Hof voor de Rechten van de Mens

Datum uitspraak: 09-01-2018

Zaaknummer: 3534/06

RECHTSPRAAK

Vasile Victor Stanciu v. Roemenië

Vasile Victor Stanciu v. Roemenië. Schending van artikel 3 EVRM: mishandeling en ineffectief onderzoek naar die mishandeling.

Verzoeker, Vasile Victor Stanciu, stelt dat hij is mishandeld door politieagenten. Op 11 december 2011 is de politie naar zijn huis gekomen om een conflict tussen hem en zijn buurvrouw te beëindigen. Hij is meegenomen naar het politiebureau, waar hij heeft geweigerd zijn identiteitsbewijs te laten zien. Hij stelt dat hij door de politieagenten is mishandeld na aankomst op het politiebureau. Hij is diezelfde dag nog vrijgelaten en is vervolgens naar de huisarts gegaan. Uit het medisch rapport volgt dat hij verwondingen heeft opgelopen doordat hij is geslagen met een hard object. Enkele weken later heeft hij een boete gekregen, omdat hij geweigerd had zich te identificeren. Een maand later heeft hij aangifte gedaan van mishandeling. Er is een onderzoek gestart waarin onder meer de politieagenten zijn verhoord. Zij hebben ontkend verzoeker te hebben mishandeld en hebben aangegeven dat zij hem hebben moeten handboeien omdat hij dronken en gewelddadig was. De echtgenoot van de buurvrouw gaf aan dat verzoeker had gescholden toen hij werd meegenomen naar het politiebureau en dat de agenten hem handboeien hebben omgedaan, maar dat hij niet is mishandeld. Op basis van die informatie is besloten niet tot vervolging over te gaan, omdat het gebruik van geweld niet excessief was. In gerechtelijke procedures heeft verzoeker die stelling betwist. Verzoeker stelt dat sprake is van een schending van artikel 3 EVRM, omdat hij is mishandeld door de politieagenten en omdat het daarop volgende onderzoek niet effectief was. In het bijzonder stelt hij dat hij zou zijn vervolgd als hij agressief was geweest jegens de politie. Dit is niet gebeurd, hij heeft enkel een boete gekregen. Het EHRM oordeelt dat sprake is van een schending van artikel 3 EVRM ten aanzien van de mishandeling en het onderzoek en veroordeelt Roemenië tot betaling van een bedrag van € 9.000,- aan smartengeld en een bedrag van € 3.955,- aan proceskosten.

Instantie: Europees Hof voor de Rechten van de Mens

Datum uitspraak: 09-01-2018

Zaaknummer: 70040/13

RECHTSPRAAK

X. v. Zweden

X. v. Zweden. Schending van artikel 3 EVRM ten aanzien van uitzetting naar Marokko van verzoeker die daar gevaar zou lopen, omdat hij in Zweden wordt verdacht van terrorisme.

Verzoeker is van Marokkaanse afkomst en woont momenteel in Zweden. In maart 2016 heeft Zweden verzocht om een bevel om hem het land uit te zetten, omdat hij een bedreiging zou zijn voor het land. Verzoeker stelt dat hij werd bestempeld als een terrorist en dat hij gevaar zou lopen en minstens 10 jaar gevangenisstraf zou krijgen als hij werd teruggestuurd naar Marokko. Ondanks dat hij nooit verdacht werd van een misdrijf in Marokko, zouden de Zweedse autoriteiten de Marokkaanse autoriteiten informeren over de redenen voor de uitzetting, waardoor hij risico zou lopen mishandeld te worden en gevangengenomen te worden vanwege de verdenking van terrorisme. Verzoeker stelt dat sprake is van een schending van artikel 3 EVRM, omdat de uitzetting naar Marokko zou betekenen dat hij zou worden gezien als een bedreiging en mishandeld zou worden. Het EHRM oordeelt dat sprake is van een schending van artikel 3 EVRM ten aanzien van de uitzetting naar Marokko en dat verzoeker niet mag worden uitgezet naar Marokko zolang de beslissing niet in kracht van gewijsde is gegaan. Het EHRM veroordeelt Zweden tot betaling van een bedrag van € 3.300 aan proceskosten.

Instantie: Europees Hof voor de Rechten van de Mens

Datum uitspraak: 09-01-2018

Zaaknummer: 36417/16

RECHTSPRAAK

Gjikondi and Others v. Greece

Gjikondi and Others v. Greece. Schending van artikel 2 EVRM: onvoldoende zorgvuldig onderzoek naar moord en nagelaten te onderzoeken of racistische opvattingen hebben aangezet tot de moord.

Verzoekers zijn de ouders en zus van de vermoorde Luan Berdellima. Zij stellen dat sprake is van een schending van artikel 2, 6, 13 en 14 EVRM, vanwege het onderzoek en de juridische procedures in deze zaak. Verder stellen zij dat de autoriteiten verschillende procedurele fouten hebben gemaakt, in het bijzonder in de verplichting vast te stellen of de moord gegrond was op racistische overwegingen en omdat is nagelaten de Albanese getuige te horen. Het EHRM oordeelt dat sprake is van een schending van artikel 2 EVRM, omdat de autoriteiten de zaak niet met de vereiste zorgvuldigheid hebben behandeld en omdat de vraag of de moord heeft plaatsgevonden om racistische redenen niet is onderzocht. Het EHRM veroordeelt Griekenland tot betaling van een bedrag van € 13.000 aan smartengeld aan iedere verzoeker en een bedrag van € 2.000 aan proceskosten aan verzoekers gezamenlijk.

Instantie: Europees Hof voor de Rechten van de Mens

Datum uitspraak: 21-12-2017

Zaaknummer: 17249/10

RECHTSPRAAK

Núñez Torreiro. Nationale regeling op grond waarvan schade die is ontstaan door het rijden met motorrijtuigen op wegen en terreinen die niet ‘geschikt voor verkeer’ zijn, met uitzondering van terreinen die weliswaar niet geschikt zijn voor verkeer, maar niettemin ‘algemeen worden gebruikt’, mag worden uitgesloten van de dekking door de verplichte verzekering, is niet toegestaan.

Op 28 juni 2012 heeft Núñez Torreiro, officier bij het Spaanse leger, verschillende verwondingen opgelopen tijdens een militaire oefening op een terrein voor militaire manoeuvres te Chinchilla (Spanje), doordat het militaire terreinvoertuig (op wielen) van het type ‘Aníbal’, verzekerd door AIG in het kader van de verplichte verzekering, waarin hij als passagier reisde, omsloeg. Dit voertuig verplaatste zich niet in een gebied bestemd voor voertuigen op wielen, maar voor voertuigen met een rupsband. Op grond van artikel 7 Wet inzake wettelijke aansprakelijkheid en de verzekering in het motorvoertuigverkeer, heeft Núñez Torreiro van AIG een vergoeding van € 15.300,56 gevorderd voor de door hem wegens het ongeval geleden schade. AIG heeft op grond van artikel 1 lid 6 Wet inzake wettelijke aansprakelijkheid en de verzekering in het motorvoertuigverkeer, gelezen in samenhang met artikel 2 Regeling inzake de verplichte verzekering, geweigerd hem dat bedrag te betalen, omdat het ongeval geen gevolg was van een ‘deelneming aan het verkeer’. Het ongeval had immers plaatsgevonden terwijl het betrokken voertuig op een oefenterrein voor militaire manoeuvres reed, waartoe de toegang voor alle typen niet-militaire voertuigen beperkt was. Deze verzekeringsmaatschappij was namelijk van mening dat dit terrein niet ‘geschikt voor verkeer’ is en bovendien niet ‘algemeen gebruikt’ werd in de zin van artikel 2 van deze regeling.

Núñez Torreiro heeft AIG gedagvaard voor de Juzgado de Primera Instancia n. 1 de Albacete. Bij vonnis van 3 november 2015 heeft deze rechter de vordering van de betrokkene afgewezen op grond dat de verwondingen van de laatstgenoemde niet het gevolg waren van een ‘deelneming aan het verkeer’, aangezien het voertuig waarin hij reisde over een terrein reed dat niet geschikt was voor verkeer en niet algemeen werd gebruikt.

Núñez Torreiro heeft hoger beroep ingesteld tegen dit vonnis bij de Audiencia Provincial de Albacete. In het kader daarvan betoogde hij dat artikel 1 lid 6 Wet inzake wettelijke aansprakelijkheid en de verzekering in het motorvoertuigverkeer, gelezen in samenhang met artikel 2 Regeling inzake de verplichte verzekering, restrictief moest worden uitgelegd volgens het arrest van 4 september 2014, C-162/13, EU:C:2014:2146 (*Vnuk*), waarin het Hof heeft geoordeeld dat de aansprakelijkheid van de verzekeraar niet kan worden uitgesloten als het gebruik van het voertuig overeenstemt met de gebruikelijke functie ervan. De verwijzende rechter betwijfelt of artikel 1 lid 6 en artikel 7 lid 1 Wet inzake wettelijke aansprakelijkheid en de verzekering in het motorvoertuigverkeer, gelezen in samenhang met artikel 2 Regeling inzake de verplichte verzekering, verenigbaar zijn met artikel 3 Richtlijn 2009/103/EG, aangezien deze bepalingen van nationaal recht in een aantal situaties, zoals de situatie die in het bij hem aanhangige geding aan de orde is, tot gevolg hebben dat de verantwoordelijkheid voor het gebruik van motorvoertuigen niet verplicht hoeft te zijn gedekt door een verzekering. In die omstandigheden heeft de Audiencia Provincial de Albacete de behandeling van de zaak geschorst en het Hof verzocht om een prejudiciële beslissing over de volgende vragen: '1) Kan het begrip "deelneming aan het verkeer" – of in het Spaanse recht "hecho de la circulación" (verkeersincident) – als risico dat gedekt moet worden door de wettelijke-aansprakelijkheidsverzekering voor deelneming aan het verkeer van motorrijtuigen, waarnaar wordt verwezen in de Uniewetgeving (onder meer in artikel 3 van richtlijn 2009/103), in de nationale wettelijke regeling van een lidstaat anders worden gedefinieerd dan is bepaald in de Unieregeling? 2) Zo ja, kan dat begrip dan (naast bepaalde personen, kentekenplaten of typen voertuigen als voorzien in artikel 5, leden 1 en 2, van richtlijn 2009/103) verkeerssituaties uitsluiten op basis van de plaats waar zij zich voordoen, zoals op wegen of terreinen die "niet geschikt" zijn voor verkeer? 3) Kunnen op dezelfde wijze worden uitgesloten van "deelneming aan het verkeer" bepaalde benuttingsvormen van het voertuig die samenhangen met het doel van het voertuig (zoals gebruik voor sport en industrieel of landbouwgebruik) of met de bedoeling van de bestuurder (zoals het opzettelijk begaan van een strafbaar feit met het voertuig)?' Het Hof van Justitie van de EU oordeelt dat artikel 3 eerste alinea Richtlijn 2009/103/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 september 2009 betreffende de verzekering tegen de wettelijke aansprakelijkheid waartoe de deelneming aan het verkeer van motorrijtuigen aanleiding kan geven en de controle op de verzekering tegen deze aansprakelijkheid, aldus moet worden uitgelegd dat het zich verzet tegen een nationale regeling zoals aan de orde in het hoofdgeding, op grond waarvan schade die is ontstaan door het rijden met motorrijtuigen op wegen en terreinen die niet 'geschikt voor verkeer' zijn, met uitzondering van terreinen die weliswaar niet geschikt zijn voor verkeer, maar niettemin 'algemeen worden gebruikt', mag worden uitgesloten van de dekking door de verplichte verzekering.

Instantie: Hof van Justitie van de Europese Unie

Datum uitspraak: 20-12-2017

Zaaknummer: C₃₃₄/16

RECHTSPRAAK

Khayrullina v. Rusland

Khayrullina v. Rusland. Schending van artikel 2 EVRM: ineffectief onderzoek naar moord op echtgenoot van verzoekster op het politiebureau.

Faniya Khayrullina stelt dat haar echtgenoot is mishandeld door de politie en dat hij als gevolg daarvan drie maanden later is gestorven. Uit de officiële documenten volgt dat haar echtgenoot op 13 september 2002 is meegenomen naar een politiebureau om zijn identiteit te controleren. Hij is verhoord vanwege een onderzoek naar een moord. Hij heeft bekend een drankje te hebben gedronken bij het slachtoffer met een vriend. Later heeft hij zijn verklaring aangepast en verklaard dat zijn vriend het slachtoffer heeft geslagen. Hij is naar huis gestuurd en moest de volgende dag terugkomen voor verder verhoor. Diezelfde avond is hij bewusteloos op het politiebureau aangetroffen. Hij is vervoerd naar het ziekenhuis en is drie maanden later overleden zonder dat hij nog bij bewustzijn is geweest. Uit het autopsierapport volgt dat hij gewurgd is. Geconcludeerd is toen dat het zelfmoord is geweest. Uit de medische rapporten volgt dat geen sprake was van zichtbare verwondingen. Het onderzoek loopt nog steeds.

Khayrullina heeft in een civiele procedure schadevergoeding gevorderd. Er is smartengeld toegekend voor haar psychische klachten als gevolg van het overlijden van haar echtgenoot. Haar vordering tot schadevergoeding vanwege de onrechtmatige detentie van haar echtgenoot en het ineffectieve onderzoek naar zijn overlijden is afgewezen. Khayrullina stelt dat sprake is van strijd met artikel 2 EVRM, omdat haar man is mishandeld op het politiebureau, in het bijzonder doordat verstikking heeft plaatsgevonden door een gasmasker. Dit zou zijn bekend door de verdachte in het moordonderzoek. Zij stelt dat de politie ofwel direct aansprakelijk is voor het overlijden van haar man of hem tot zelfmoord heeft aangezet en dat het onderzoek naar zijn overlijden ineffectief is geweest. Het EHRM oordeelt dat sprake is van een schending van artikel 2 EVRM en veroordeelt Rusland tot betaling van een bedrag van € 3.000 aan smartengeld en € 2.000 aan proceskosten.

Instantie: Europees Hof voor de Rechten van de Mens

Datum uitspraak: 19-12-2017

Zaaknummer: 29729/09

RECHTSPRAAK

A. v. Zwitserland

A. v. Zwitserland. Geen schending van artikel 2 of 3 EVRM ten aanzien van uitlevering van christelijke verzoeker aan Iran.

Verzoeker heeft driemaal een asielaanvraag ingediend. Bij de eerste aanvraag stelde hij dat hij in Iran is gearresteerd en gevangengenomen vanwege het demonstreren tegen de verkiezing van de president, maar dat het hem is gelukt het land uit te vluchten. Bij de tweede aanvraag stelde hij dat hij gevaar zou lopen als hij terug zou gaan naar Iran, omdat hij inmiddels was bekeerd tot het christendom. In 2016 heeft hij een derde aanvraag ingediend. Alle aanvragen zijn afgewezen. Er is een deadline bepaald voor het vertrek van verzoeker naar Iran. Daarna is echter als voorlopige maatregel bepaald dat verzoeker niet naar Iran hoeft te vertrekken totdat de procedure hieromtrent ten einde was gekomen. Verzoeker stelt dat sprake is van een schending van artikel 2 en 3 EVRM, omdat hij als christen in Iran het risico zou lopen te worden vermoord of mishandeld. Het EHRM oordeelt dat geen sprake is van een schending van artikel 2 of 3 EVRM.

Instantie: Europees Hof voor de Rechten van de Mens

Datum uitspraak: 19-12-2017

Zaaknummer: 60342/16

RECHTSPRAAK

Krsmanović v. Servië

Krsmanovic v. Servië. Schending van artikel 3 EVRM: geen effectief onderzoek naar aanleiding van beschuldigingen van mishandeling.

Krsmanović stelt dat hij is mishandeld en dat hij gevangen is genomen tijdens een politieoperatie naar aanleiding van de moord op de minister-president van Servië in 2003 en de door de regering verklaarde noodsituatie. Krsmanović was lid van een criminele bende die verband hield met de Zemun-clan. Deze clan werd verantwoordelijk gehouden voor de moord op de minister-president. De leden van die bende zijn tijdens de operatie gearresteerd, zo ook Krsmanović. Krsmanović stelt dat sprake was van lichamelijk en verbaal geweld tijdens de arrestatie op 1 april 2003 en de navolgende elf dagen, toen hij in de isoleercel moest verblijven. Hij stelt dat hij meerdere keren uit zijn cel is gehaald voor een verhoor en dat hij toen is geslagen, geschopt en dat een stok in zijn anus is gestoken. Voordat hij zou worden vervoerd naar Belgrado, is hij onderzocht door een arts die verschillende blauwe plekken heeft geconstateerd. Krsmanović werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van vier jaar en tien maanden vanwege drugsmisdrijven. Hij is in juni 2004 vrijgelaten. Krsmanovićs stelling dat hij is mishandeld is door drie verschillende autoriteiten onderzocht. Deze onderzoeken zijn beëindigd vanwege een gebrek aan bewijs.

Krsmanović stelt dat sprake is van een schending van artikel 3 EVRM, omdat geen effectief onderzoek is ingesteld naar aanleiding van zijn beschuldigingen van mishandeling. Het EHRM oordeelt dat sprake is van een schending van artikel 3 EVRM en veroordeelt Rusland tot betaling van een bedrag van € 4.000 aan smartengeld en € 4.200 aan proceskosten.

Instantie: Europees Hof voor de Rechten van de Mens

Datum uitspraak: 19-12-2017

Zaaknummer: 19796/14

RECHTSPRAAK

Peñaranda Soto v. Malta, Yanez Pinon e.a. v. Malta

Penaranda Soto v. Malta, Yanez Pinon e.a. v. Malta. Geen schending van artikel 3 EVRM ten aanzien van leefomstandigheden en medische zorg in de gevangenis.

Verzoekers zijn gevangenen geweest in de Corradino Correctional Facility, voornamelijk vanwege drugsgerelateerde misdrijven. Peñaranda Soto is gevangene geweest vanaf 2010, maar is in 2016 vrijgelaten vanwege een amnestie. Yanez Pinon is eveneens in 2016 vrijgelaten, na een gevangenisstraf van dertien jaar. De andere twee verzoekers zijn vanaf 2012 gevangenen. Verzoekers stellen dat sprake is van een schending van artikel 3 EVRM, vanwege de leefomstandigheden in de cellen. Zij stellen dat de cellen slecht verlicht en geventileerd waren, dat de cellen in de zomer te warm waren en niet voorzien waren van stromend water of drinkwater. Peñaranda Soto stelt daarnaast dat hij twee weken in een isoleercel moest verblijven nadat hij was aangevallen door een andere gevangene en dat de medische hulp na die aanval niet tijdig en niet afdoende is geweest. Ook andere verzoekers stellen dat er onvoldoende medische zorg is geweest in de gevangenis. Ook wordt gesteld dat er ratten en kakkerlakken waren in de gevangenis, dat passief roken werd toegestaan, dat niet voldoende voedsel en kleding werd verschaft en dat er een asbestprobleem was. De nationale procedure van Owusu waarin hij heeft geklaagd over de omstandigheden in de gevangenis, is niet succesvol geweest vanwege een gebrek aan bewijs. Het EHRM oordeelt dat geen sprake is van een schending van artikel 3 EVRM.

Instantie: Europees Hof voor de Rechten van de Mens

Datum uitspraak: 19-12-2017

Zaaknummer: 16680/14, 71645/13, 7143/14, 20342/15

RECHTSPRAAK

Lopes de Sousa Fernandes v. Portugal

Lopes de Sousa Fernandes v. Portugal. Schending van de procedurele kant van artikel 2 EVRM: geen adequate en tijdige reactie omtrent omstandigheden van overlijden van echtgenoot op klacht van echtgenote.

De zaak heeft betrekking op de dood van Fernandes, de echtgenoot van verzoekster, Lopes de Sousa Fernandes, als gevolg van verschillende medische klachten die optraden na een operatie. Lopes de Sousa Fernandes stelt dat het overlijden van haar echtgenoot is veroorzaakt door nalatigheid en onzorgvuldigheid van een gedeelte van het personeel en dat de autoriteiten de exacte oorzaak van de achteruitgang van de medische toestand van haar echtgenoot niet hebben achterhaald.

Het EHRM overweegt dat het in deze zaak gaat om een gestelde medische fout en niet om het weigeren van een behandeling. De verplichtingen van Portugal waren derhalve gelimiteerd tot het opzetten van een adequaat raamwerk van regels voor ziekenhuizen, in de publieke of private sector, om passende maatregelen te treffen om mensenlevens te redden. Het EHRM oordeelt dat sprake is van gedetailleerde regelgeving. Er is geen sprake van gebreken in de regelgeving ten aanzien van de verplichting van de staat om het recht op leven van de echtgenoot van Lopes de Sousa Fernandes te beschermen. Het EHRM oordeelt dat is nagelaten zorg te dragen voor een adequate en tijdige reactie ten aanzien van de omstandigheden van het overlijden van de echtgenoot van Lopes de Sousa Fernandes naar aanleiding van de klacht van zijn echtgenote. Er is derhalve slechts sprake van een schending van de procedurele kant van artikel 2 EVRM. Het EHRM veroordeelt Portugal tot betaling van een bedrag van € 23.000 aan smartengeld.

Instantie: Europees Hof voor de Rechten van de Mens

Datum uitspraak: 19-12-2017

Zaaknummer: 56080/13

ANNOTATIE

Overmacht en het anticiperen op de fouten van andere verkeersdeelnemers.

mr. M. Verheijden en mr. R. Rutten

Het vonnis van de Rechtbank Overijssel van 27 september 2017 is een zeldzaam voorbeeld van een geval waarin overmacht bij een verkeersongeval tussen een gemotoriseerde en ongemotoriseerde verkeersdeelnemer wordt aangenomen. Voor een geslaagd beroep op overmacht moet de gemotoriseerde verkeersdeelnemer aannemelijk maken dat hem rechtens geen enkel verwijt kan worden gemaakt ten aanzien van de wijze waarop hij aan het verkeer heeft deelgenomen (artikel 185 lid 1 WVV). Uit de rechtspraak blijkt dat de lat erg hoog ligt. Als een ongemotoriseerde verkeersdeelnemer zichtbaar was of zijn aanwezigheid verwacht had moeten worden, zal overmacht niet snel worden aangenomen. Een beroep op overmacht zal daarom slechts bij uitzondering slagen. Naar het oordeel van de Rechtbank Overijssel was in deze zaak sprake van een dergelijke uitzondering.

Het vonnis van de Rechtbank Overijssel van 27 september 2017 is een zeldzaam voorbeeld van een geval waarin overmacht bij een verkeersongeval tussen een gemotoriseerde en ongemotoriseerde verkeersdeelnemer wordt aangenomen. De ongemotoriseerde verkeersdeelnemer wordt als kwetsbare partij in het verkeer door de verzwaarde aansprakelijkheid van artikel 185 WVV beschermd. Zo kan een gemotoriseerde verkeersdeelnemer slechts in uitzonderingssituaties een geslaagd beroep op overmacht doen. Naar het oordeel van de Rechtbank Overijssel was in deze zaak sprake van een dergelijke uitzondering.

1. De uitspraak van de Rechtbank Overijssel

De uitspraak betreft een verkeersongeval dat plaatsvond op 24 april 2015 in de ochtendspits. Het slachtoffer stapte een stadsbus in en ook direct weer uit, nadat bleek dat een vriend van hem in een bus aan de overkant van de straat zat. Hij liep voor de bus langs om de straat over te steken naar de andere bus. De stilstaande bus werd op dat moment van links ingehaald door een auto en terwijl het slachtoffer de weg overstak, vond een botsing tussen het slachtoffer en

de auto plaats. De verzekeraar van de automobilist heeft aansprakelijkheid afgewezen.

Het slachtoffer vordert een verklaring voor recht dat aansprakelijkheid bestaat voor (primair) al zijn schade dan wel (subsidiar) vijftig procent van zijn schade. Hij stelt dat (de verzekeraar van) de automobilist geen beroep op overmacht toekomt, omdat hem het verwijt treft dat hij onvoldoende rekening hield met de mogelijkheid dat mensen de weg over zouden steken. Het slachtoffer stelt dat het een krappe weg was, de automobilist geen zicht had op hetgeen zich voor de bus afspeelde, het gebeurde in de nabijheid van een bushalte en op deze plek voetgangers vanwege een tegelstrook in de middenberm over konden steken. Hierop had de automobilist moeten anticiperen.

De verzekeraar van de automobilist stelt zich op het standpunt dat sprake was van overmacht. De voetganger was volgens de verzekeraar tegen de zijkant van de auto aangelopen toen hij de weg overstak. De automobilist reed op een voorrangsweg, het was gebruikelijk en toegestaan om stilstaande stadsbussen bij deze bushalte te passeren en er was geen voetgangersoversteekplaats. Hij had bovendien zijn snelheid op de situatie aangepast en geminderd naar 20-25 km/u.

Het beroep op overmacht slaagt. De rechtbank stelt vast dat de automobilist geen enkel verwijt kan worden gemaakt ten aanzien van de wijze waarop hij aan het verkeer heeft deelgenomen. De rechtbank stelt vast dat de auto en de voetganger elkaar ongeveer ter hoogte van de rechterhoek aan de voorkant van de auto raakten. De betreffende weg was verbreed, zodat automobilisten de stilstaande bussen bij de halte konden passeren. Het betrof een voorrangsweg en er was geen zebrapad of andere oversteekplaats. Er bevond zich ter hoogte van waar de botsing heeft plaatsgevonden in de middenberm een tegelstrook voor overstekende voetgangers, maar de rechtbank kwalificeert dit niet als oversteekplaats. De rechtbank oordeelt dat de automobilist goed anticipeerde op deze verkeerssituatie door zijn snelheid aan te passen naar 20-25 km/u; een lagere snelheid (stapvoets) zou een gevaarlijke situatie opleveren in verband met achteropkomend verkeer. De vorderingen van het slachtoffer worden afgewezen.

2. Overmacht

Het criterium voor overmacht – zoals ook gehanteerd door de Rechtbank Overijssel – is een strikte: voor een geslaagd beroep op overmacht moet de gemotoriseerde verkeersdeelnemer aannemelijk maken dat hem *rechtens geen enkel verwijt* kan worden gemaakt ten aanzien van de wijze waarop hij aan het verkeer heeft deelgenomen (artikel 185 lid 1 VWW). Fouten van andere weggebruikers, waaronder het slachtoffer, zijn alleen van belang als deze voor de gemotoriseerde verkeersdeelnemer zo onwaarschijnlijk waren dat hij bij het bepalen van zijn

rijgedrag met die mogelijkheid redelijkerwijs geen rekening hoefde te houden (HR 22 mei 1992, ECLI:NL:HR:1992:ZCo616 (*ABP/Winterthur*)). Ten overvloede merken wij op dat indien een beroep op overmacht slaagt, evenmin sprake zal zijn van aansprakelijkheid op grond van artikel 6:162 BW. Van toerekening is in het geval van overmacht immers geen sprake.

Een recent voorbeeld van een verkeersfout van een fietser waar de gemotoriseerde verkeersdeelnemer geen rekening mee had hoeven houden, biedt een uitspraak van de Rechtbank Den Haag van 26 januari 2017 (PS 2017-0194). Een automobilist stopte om een tegemoetkomende auto door te laten, maar de achteropkomende racefietser reed met hoge snelheid door in een poging zich tussen de twee auto's te wringen. De bestuurder had er naar het oordeel van de rechtbank van uit mogen gaan dat de fietser zou stoppen en zichzelf niet op deze wijze in gevaar zou brengen. Mogelijk heeft het feit dat het om een racefietser ging ook gewicht in de schaal gelegd voor een geslaagd beroep op overmacht. De Rechtbank Overijssel (18 april 2016, VR 2016, 137) en het Hof Den Haag (22 december 1994, ECLI:NL:GHSGR:1994:AK3478) lijken naar ons idee in een dergelijk geval een beroep op overmacht sneller te honoreren.

Uit het overgrote deel van de rechtspraak blijkt echter dat de strikte uitleg van het criterium voor overmacht meestal leidt tot afwijzing van dit verweer. Over het algemeen wordt bijvoorbeeld geen overmacht aangenomen wanneer sprake is van slechte weersomstandigheden (HR 21 januari 1937, *NJ* 1937/491) of gebreken van het motorrijtuig (HR 16 april 1942, *NJ* 1942/394). Het lijkt daarnaast van belang te zijn of de automobilist het slachtoffer heeft gezien of zijn aanwezigheid had moeten verwachten. Zo wordt een beroep op overmacht doorgaans afgewezen, wanneer het gaat om een overzichtelijke verkeerssituatie waarin het slachtoffer goed zichtbaar is (zie Rb. Gelderland 29 januari 2015, ECLI:NL:RBGEL:2015:1230) of wanneer de aanwezigheid van ongemotoriseerde verkeersdeelnemers kan worden verwacht door de aanwezigheid van verkeersvoorzieningen zoals een oversteekplaats of bushalte (zie Rb. Maastricht 6 augustus 2003, ECLI:NL:RBMAA:2003:AI6107, r.o. 3.5; Rb. Utrecht 25 augustus 2010, ECLI:NL:RBUTR:2010:BN5518, r.o. 4.3).

Kinderen krijgen overigens nog meer bescherming in het verkeersaansprakelijkheidsrecht. Als het slachtoffer jonger dan 14 jaar is, zal slechts sprake zijn van overmacht als het jeugdige slachtoffer opzet of aan opzet grenzende roekeloosheid kan worden verweten (HR 1 juni 1990, ECLI:NL:HR:1990:AB7631 (*Ingrid Kolkman*); HR 31 mei 1991, ECLI:NL:HR:1991:ZCo253 (*Marbeth van Uitregt*)). In de praktijk is hiervan vrijwel nooit sprake.

In deze zaak voor de Rechtbank Overijssel was geen sprake van een overzichtelijke verkeerssituatie en het slachtoffer was achter de stadsbus niet zichtbaar voor de automobilist.

Er was echter wel sprake van een verkeersvoorziening: het ongeval vond plaats voor een bushalte en hoewel de rechtbank oordeelt dat geen sprake was van een oversteekplaats, bevonden zich verderop in de middenberm wel tegels ten behoeve van overstekende voetgangers. Uit de lijn van de rechtspraak lijkt te volgen dat in een dergelijke situatie de aanwezigheid van een voetganger, ook al was deze niet zichtbaar, wel had moeten worden verwacht.

3. Voldoende anticiperen

De rechtbank oordeelt naar ons idee echter terecht dat desondanks sprake was van een overmachtssituatie. Het waarnemen van een ongemotoriseerde verkeersdeelnemer of het mogen verwachten van zijn aanwezigheid, betekent immers niet zonder meer dat geen sprake kan zijn van overmacht. In een dergelijke situatie mag van een gemotoriseerde verkeersdeelnemer worden verwacht dat hij datgene doet wat redelijkerwijs mogelijk is om op een fout van de andere verkeersdeelnemer te anticiperen. Doorgaans betekent dit dat een automobilist zijn snelheid moet minderen, zodat hij meer tijd heeft om de verkeersfouten van anderen te zien en hier vervolgens op te reageren. Als de verkeerssituatie daarom vraagt, moet de snelheid ook worden geminderd tot onder de maximumsnelheid (zie Hof 's-Hertogenbosch 17 juli 2001, ECLI:NL:GHSHE:2001:AE7916).

De Rechtbank Overijssel oordeelt dat de automobilist dat in deze zaak ook had gedaan. Ter plaatse gold een maximumsnelheid van 50 km/u. De automobilist had zijn snelheid geminderd tot 20-25 km/u. De enige resterende mogelijkheid om op fouten te anticiperen is nog langzamer – dus stapvoets – te rijden. De automobilist reed echter in de ochtendspits op een 50 km/u-weg. Wij zijn het met de rechtbank eens dat een nadere snelheidsvermindering niet in redelijkheid van de automobilist kon worden gevergd in verband met het achteropkomende verkeer.

De uitspraak van de Rechtbank Overijssel is naar onze mening een goed voorbeeld van een situatie waarin een beroep op overmacht slaagt. De automobilist kon de voetganger niet zien, maar had deze wel kunnen verwachten vanwege de aanwezigheid van een bushalte. Hierop diende hij daarom te anticiperen en dit heeft hij ook, voor zover naar het oordeel van de rechtbank redelijkerwijs mogelijk was, gedaan. De bescherming van het ongemotoriseerde slachtoffer gaat ver, maar niet zo ver dat van een automobilist het onmogelijke wordt gevraagd.

RECHTSPRAAK

Overheidsaansprakelijkheid. Misbruik van identiteit door verlies rijbewijs en geen ongeldigverklaring door de overheid. Door EHRM vastgestelde schending artikel 8 EVRM. Verjaring vorderingen strekkende tot vergoeding schade, geen tijdige stuiting.

Appellant is eind september 1995 zijn rijbewijs kwijtgeraakt en heeft in november van hetzelfde jaar aangifte gedaan van de vermissing van zijn rijbewijs. In 1997 is aan appellant een nieuw rijbewijs afgegeven. In de periode van de vermissing van het rijbewijs tot en met 1997 is met behulp van het vermiste rijbewijs door derden een groot aantal auto's op naam van appellant gezet. In totaal zijn in die periode 1737 kentekenregistraties van motorvoertuigen op naam van appellant gesteld en kentekenbewijzen afgegeven. Vervolgens zijn met deze auto's diverse overtredingen van de Wet administratiefrechtelijke handhaving verkeersvoorschriften (Wahv) begaan, zoals het niet verstrekken van keuringsbewijzen (apk), overtreding van de toegestane maximumsnelheid en overtreding van een parkeerverbod. Als gevolg van deze overtredingen zijn aan appellant diverse boetebeschikkingen opgelegd. Daarnaast zijn, als gevolg van de kentekenregistraties, aan appellant belastingaanslagen opgelegd van meer dan één miljoen euro. Omdat appellant deze boetes en belastingaanslagen niet betaalde, is hij meerdere keren in gijzeling genomen.

In 2006 heeft appellant een klacht ingediend bij het EHRM tegen de Nederlandse Staat. Het Europees Hof concludeerde tot een schending van artikel 8 EVRM, omdat het feit dat het vermiste rijbewijs op het moment van melding van die vermissing niet ongeldig is verklaard, misbruik van de identiteit van appellant door anderen mogelijk maakte. Het in deze uitspraak door het EHRM toegekende bedrag van € 9.000 aan immateriële schadevergoeding is door de Staat aan appellant betaald. Vervolgens hebben verschillende procedures plaatsgevonden om de documentatie van appellant te laten opschonen en de boetebeschikkingen te laten vernietigen. In 2014 heeft appellant de Staat aansprakelijk gesteld voor een totale schade van € 199.731,61 minus de reeds betaalde € 9.000. De rechtbank heeft de vorderingen van appellant afgewezen en overwogen dat de vorderingen zijn verjaard.

In appèl komt appellant op tegen dit oordeel van de rechtbank en vordert hij vernietiging van

het bestreden vonnis en toewijzing van zijn vorderingen. Het hof oordeelt dat de vorderingen van appellant inderdaad zijn verjaard. Daartoe wordt overwogen dat reeds voor 22 augustus 2008 (de datum van de stuitingsbrief) sprake was bekendheid in de zin van artikel 3:310 BW, aangezien in 2004 al een aansprakelijkstelling is verstuurd door de advocaat van appellant. De op 22 augustus 2008 aangevangen verjaringstermijn is na vijf jaar verlopen op 22 augustus 2013 zonder dat in de tussenliggende periode opnieuw is gestuit. De eerstvolgende stuitingshandeling dateert immers van 17 april 2014.

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 29-08-2017

ECLI: ECLI:NL:GHDHA:2017:3231

Zaaknummer: 200.192.364/01

Rechters: E.M. Dousma-Valk, G. Dulek-Schermers en P. Glazener

Advocaten: H.F.M. Struycken en G.C. Nieuwland

Wetsartikelen: 3:310 BW en 8 EVRM